

31. VII. 1909 г

София

Мила Нелли, нищо тревожно няма, за да ми пишеш с такъв страх и трепет. Получих отговора на двете си затворени писма. Не ти пиша да си дойдеш, защото /според теб/ има някой болен или нещо друго. Не!, а те моля за това, че ми дотегна вече самотията. Че не мога дълго без теб, нима не ме разбираш. Ама ще речеш, как съм търпял, когато бях в Москва, когато аз бях в Берлин? Да, но сега е вече друго. Времето минава, сега е тъкмо възрастта, когато най, много се лудува. Защо ставаш толкова проста!!! Но както искаш. Ти остани в Париж, както искаш, до 20 септември, аз нямам нищо против. Търпял съм толкова, ще потърпя още. Макар, че сметките се объркаха до максимум, но и това не ме плаши. От едно място зема, на друго дам. Не се безпокой също и за онова място. Там не ходя и няма да стъпи кракът ми. Това ми е последната дума. Че аз се отказах от тютюна, отказах се от два месеца да не ям месо и няма да ям никога, отказъл съм се /по неволя разбира се/ от жена вече два месеца, че от оня вертепли няма да има характер да се откажа?!... Това писмо ти пиша от пощата. Бързам да те успокоя. Парите на pewno си получила /300 лева/? Утре ще ти пиша затворено писмо, Поздрави от сички. От мен хиляди целувки.

Вечно верен твой Настенче.

Утре почваме репетиции "Борислав".